

O/KEIN NURIN

Kaisa Ikola

Oikein nurin

Kaisa Ikola

Oikein nurin

SAGA Egmont

Oikein nurin

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2011, 2020 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728238295

1. POD edition

Vaasan läänin taidetoimikunta on tukenut teoksen kirjoittamista apurahalla.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com – a part of Egmont, www.egmont.com

1

Nainen odotti toimiston ovella, kun Anni palasi kahvikuppi kädessään. Anni oli ottanut yhä useammin tavakseen hakea kahvin toimistoon eikä jäädä kahvihuoneeseen rupattelemaan. Oli kiirettä ja väsyttikin, ei hän jaksanut vaihtaa kuulumisia.

”Päivää”, Anni sanoi epävarmasti, kun nainen vain tuijotti häntä. Hän muisti nyt, kuka kyseinen kalliilta hajuvedeltä tuoksuva rouva oli: se käsityöyrittäjä, joka valmisti huovutettuja vaatteita. Anni oli tavannut hänet vuotta aikaisemmin tutustuaan hankkeen jäseniksi ilmoittautuneisiin käsityöläisiin.

”Jaa, vai siinä te olette. Minä olen odottanut jo jonkin aikaa.”

”Kävin vain hakemassa kupin kahvia”, Anni vastasi jättäen sanomatta, että oli ollut poissa huoneestaan korkeintaan kaksi minuuttia. ”Tulkaa sisään ja istukaa, olkaa hyvä.”

”Toisilla sitä on aikaa juoda kahvia.” Nainen marssi sisälle toimistoon niin, että kengänkorot kirskuivat melamiiniin. ”Minä tulinkin valittamaan.”

”Mistähän mahtaa olla kysymys?” Anni laski kupin pöydälle ja istui hankin työtuoliinsa.

”Kyllä te sen tiedätte!” Nainen istui vierastuoliin ja penkoi laukkuaan, joka näytti olevan huopaa. Hänen päässäänkin oli huopahattu, sen lieri törötti toiselta sivulta pidempänä kuin petolinnun siipi. ”Tätä näin!”

Paperi melkein heitettiin Annin syliin. Siihen oli tulostettu sähköpostiviesti, jonka hän oli edellispäivänä lähettänyt hankkeen jäsenille. Viestissä kerrottiin tulevasta käsityömessuista ja tarjottiin mahdollisuutta osallistua henkilökohtaisesti hankkeen osastolle. Jokainen jäsen sai näkyvyyttä yhteisesitteessä, mutta kaikki ylimääräinen eli omien töiden esittely ja mukana olo osastolla oli hinnoiteltu.

”Niin... mikä tässä on epäselvää?” Anni tiedusteli häkeltyneenä. Viesti oli lyhyt ja napakka, ja monta ilmoittautumista oli jo tullut.

”Tuo hinta!” Nainen iski sormensa keskelle paperia niin, että kynsi teki melkein reiän siihen. ”Minä en ymmärrä, miten te ilkeätte vaatia meiltä, hankkeen jäseniltä, tuollaista hintaa! Luuletteko te, että minä ansaitseen töilläni tuossa määrin!”

Anni puri huultaan. Tavatessaan naisen vuosi sitten hän oli ihastunut tämän tekemään upeaan huovutettuun hattuun (jossa ei ollut petolinnun siipeä, vaan viehättävä ruusu), mutta perääntynyt vauhdilla nähdessään hinnan. Rouva ei ehkä mielestään ansainnut hyvin, mutta ainakaan hankeihmisen varoilla ei ostettu hänen tuotteitaan.

”Minä olen maksanut hankkeen jäsenmaksun juuri siksi, että hyötyisin hankkeesta. Eikö se muka riitä?” nainen tivasi.

Anni veti syvään henkeä. Tämä oli nyt taas tätä.

”Valitettavasti ei”, hän aloitti rauhallisesti. ”Jäsenmaksuilla kootaan omarahoitusosuutta, jota täytyy olla vähintään.”

”Kootaan? Mihin niitä kootaan?” Naisen silmät siristyivät epäluuloisesti. Epäilemättä hän arveli Annin kokoavan rahaa omaan pussiinsa. ”Eikö ole tarkoitus, että niitä käytetään meidän jäsenten hyväksi?”

”Kyllä”, Anni aloitti uudestaan. ”Jäsenmaksuja on koottu, jotta niitä voidaan käyttää jäsenten hyväksi. Mutta se ei yksistään...”

”No *käyttäkää* niitä sitten!” Nainen sieppasi sähköpostiviestin Annin käsistä ja heilutti sitä muistuttaen yhä enemmän hyökkäävää kotkaa. ”Eikö jäsenten kuuluisi ilman muuta päästä mukaan messuosastolle ilmaiseksi!”

Anni tunsu leukaperiensä kiristyvän niin, että poskipäissään napsui.

”Hankkeen jäsenten jäsenmaksuilla kustannetaan osa tästä messuosastosta, joka on kohtuullisen kallis”, hän sanoi jäykästi. ”Loppuhinta maksetaan hankkeen varoista. Mutta pelkät jäsenmaksut eivät riitä EU:n edellyttämän omarahoitusosuuden kattamiseen. Siksi lisävaroja on kerättävä muuten. Kaikki jäsenet ovat esillä osastolla yhteisesitteemme kautta. Tarjoan kuitenkin mahdollisuuden tulla henkilökohtaisesti esittelemään omaa yritystään tai myymään tuotteita, ja silloin täytyy...”

”Se on *törkeää*”, keskeytti nainen raivoissaan. ”Luuletteko te tosiaan, että meillä yrittäjillä on halua vielä maksaa siitä, että käytämme aikaamme messuilla seisomiseen!”

”Useimmat hankkeen jäsenet ovat olleet hyvin mielissään. He nimenomaan säästävät sekä aikaa että rahaa tietäessään, että ovat yhteisesitteessä.”

”Ja kuvitteletteko te, että minä hyödyn siitä, että te tungette sen esitteen ties mihin täyteen telineeseen, josta kukaan ei sitä löydä!”

”Varmasti löytää”, Anni jatkoi sinnikkäästi, ”siksi meillä onkin vain hankkeen omaa esitettä jaossa. Mutta juuri sen takia, ettei se kaikista ole riittävää markkinointia, tarjoan mahdollisuutta tulla itse paikalle. Tämä hankkeen tarjoama hinta on erittäin edullinen verrattuna oman osaston vuokraamiseen. Ja minä päivystän messuilla koko ajan, eikä kenenkään tarvitse vahtia yksin omaa osastoaan. Lisäksi hanke hoitaa osaston rakentamisen ja purkamisen.”

Anni huomasi puhuvansa kirjakieltä ja monimutkaisia lauseita niin kuin mikäkin virastorotta, joka kätkeytyi pykälien taakse. Myrskylintunainen näytti kuitenkin vähän epävarmalta. Sitten hän keikautti huopahattuista päätänsä.

”Minä en silti hyväksy tätä ja tulen tekemään sen selväksi esimiehellenne!” hän ilmoitti, keräsi olemuksensa tuolista ja nousi. ”Ja tulen eroamaan hankkeen jäsenyydestä ja vaatimaan jäsenmaksuani takaisin!”

”Valitettavasti se ei ole mahdollista, jäsenmaksu on sitova.” Anni nousi myös, hänestä tuntui kuin nainen olisi muuten peittänyt hänet liehuvilla siivillään. ”Olen pahoillani jos olette pettynyt...”

”Minä ilmiannan teidät Brysseliin, kerron miten te täällä haaskaatte rahoja!” nainen tiuskaisi, pyörähti koroillaan ja marssi käytävään. Kynnykseltä hän vielä kääntyi. ”Mikä tekin luulette olevanne, projektipäällikkönä käsityöhankeessa eikä mitään itsetehtyä yllä! Osaatteko te edes sukkaa parsia?”

”Kyllä, kyllä minä osaan”, Anni tiuskaisi vastaan, ennen kuin ehti harkita. Hän aikoi jatkaa tiedustellen, osasiko rouva itse

vetää EU-projektia, mutta sai vaietuksi. Nainen mulkaisi häntä, käännähti taas ja marssi tiehensä.

Anni putosi takaisin istumaan ja peitti hetkeksi kasvot käsiinsä. Hän oli ollut niin iloinen saatuaan neuvoteltua hankkeelle edullisesti laajan messuosaston, hän oli saanut muilta jäseniltä niin hyvää palautetta... Mutta miksi se kaikki tuntui katoavan mielestä, kun yksi ihminen tuli vaahtoamaan aivan tyhjänpäiväisestä?

Ovelta kuului kevyt koputus ja Anni nosti päänsä. Marketta kurkisti ovipielen takaa muka peloissaan.

”Joko se raivotar meni?” hän kysyi.

”Todennäköisesti kirjoittamaan kantelukirjettä johtoryhmälle”, Anni hymähti.

Marketta, joka työskenteli hanketta hallinnoivan konsulttifirman laskutuksessa, astui sisään. Äskeisen vieraansa äyskäisyn terävöittämin silmin Anni huomasi, että Marketalla oli yllään neuletakki. Sitä hän ei tosin pystynyt sanomaan, oliko se itse tehty.

”Olin tätä tuomassa, mutten tohtinut tulla sisään, kun huuto kuului käytävään asti”, Marketta sanoi ja ojensi Annille faksin. ”Oli jäänyt tuonne faksipöydälle, joku ilmoittautuu mukaan messuille.”

”Hyvä että jotakin positiivista.” Anni otti paperin. ”Kyllä mä tiedän, ettei pitäisi välittää yhdestä suunpieksijästä. Mutta kun ei muutakaan oikein voi...”

”Unohda se”, sanoi Marketta reippaasti. ”Eikös suurin osa jäsenistä ole kuitenkin tyytyväisiä hankkeeseen? Ja näkyvyyttäkin olet saanut kivasti, siitä yhdestä koruntekijästähän oli iso juttu maakuntalehdessä lauantaina ja yksi kappale haastattelusta oli pelkkää KÄNÄ-hankkeen kiittelyä.”

”Välillä se tosiaan vaan tuntuu vähän *känältä*”, Anni hymähti. ”Kun en mä osaa edes käsitöitä itse tehdä, kuten äskeinen vieras ilmoitti!”

”Ja pöh”, sanoi Marketta, ”eikö se riitä että jäsenet osaa? Markkinointiinhan sinut on palkattu!”

Kun Marketta oli mennyt, Anni nojautui tuolissaan taaksepäin ja siemaili kahvia. Jomotus ohimoissa hellitti ja olo tuntui paremmalta. Tottahan se oli, mitä Marketta sanoi. Hänet oli valittu Käsityöryttäjille Näkyvyyttä- eli KÄNÄ-hankkeen projektipäälliköksi muiden kuin käsityötaitojen vuoksi.

Vuotta aiemmin alkanut hanke oli kerännyt jäsenikseen eri alojen sivutoimisia käsityöläisiä lähialueelta. Hanke tarjosi heille yhdenmukaista, kanavoitua markkinointia mittakaavassa, johon heillä ei olisi muuten ollut mahdollisuuksia. Suurin osa jäsenistä oli kiitellyt vuolaasti Annin toimia, kun tämä säästi heiltä vaivaa ja rahaa hoitaessaan yhtenäisen tiedottamisen ja hankkiessaan juuri messuosaston kaltaisia yhteismarkkinointitietoja. Keväällä oli painosta tullut hankkeen oma esite, johon oli koottu tiedot jäsenten töistä ja niiden myynnistä. Esite oli kesälomien aikana ollut jaossa lukuisissa matkailukohteissa, ja se oli selkeästi nostanut töiden kysyntää.

Tiedottaminen ja markkinointi, niissä hän oli vahva. Anni puristi huulensa yhteen ja nyökkäsi kuin näkymättömälle keskustelukumppanille. Viis siitä, että hän itse ei saanut käsillään aikaan mitään sellaista, jota kukaan olisi huolinut ilmankaan. Välillä hän miettikin, oliko tässä järkeä: käsityöt maksoivat kohtuuttomasti verrattuina kaupan valmisteisiin. Miksi kuluttaa EU-rahaa sellaisten tuotteiden markkinointiin, joita olisi saanut halvemmalla muualta?

Mutta eipä hänen tehtävänsä ollut pohtia moraalia, vaan markkinoida niin hyvin kuin osasi. Anni ryhdistäytyi tuolissaan ja klikkasi auki tiedoston, jonne oli aikataulutannut käsityömessuille ilmoittautuneita jäseniä. Marketan tuomassa faksissa eräs koneneulottuja tuotteita valmistava yrittäjä varasi myyntiajan messuilta lauantaiksi. Anni ei tiennyt, miksi piti erikseen mainita, että jokin oli koneneulottua, mutta totesi jälleen, ettei se hänelle kuulunut. Hän vain markkinoi.

Kun Anni neljältä astui työpaikan ovesta, satoi kaatamalla. Kotimatalla näkyvyys oli minimissä, vaikka auton tuulilasinpyyhkijöitä käytti suurimmalla nopeudella. Lisäksi kaikilla muilla tuntui olevan kiire. Auto toisensa jälkeen ohitti Annin vastaantulijoista välittämättä ja koukkasi hänen eteensä niin, että vesi roiskui tuulilasiin.

Kuriseva maha muistutti, että kaupassa pitäisi käydä. Mutta kyllä kai Jaakko... Ei kai hän voinut olla rakennuksella tässä säässä. Varmasti hän oli kerrankin tullut ajoissa kotiin, käynyt kaupassa, ehkä ostanut jotakin ekstraa. Annin valtasi niin voittamaton väsymys, ettei hän jaksanut edes ajatella kaupassakäyntiä. Hän halusi kotiin, Jaakon kainaloon takkatulen ääreen kertomaan päivästä, siemailemaan kuumaa kaakaota, syömään jotakin hyvää ja epäterveellistä.

Vaikka Annilla oli sateenvarjo hänen kävellessään autokatoksesta kohti rivitalon päätyhuoneistoa, sadepisarat kastelivat nilkkoja. Keskellä pihaa hän pysähtyi. Ei pihavaloa, ei valoa keittiössä, ei edes television kuultoa ikkunoiden läpi. Jaakko ei ollut kotona. Ei tänäänkään ajoissa. Ei edelleenkään yhteistä iltaa.

Anni huokaisi, sulki hetkeksi silmänsä ja marssi sitten määrätietoisesti ovelle. Sisällä oli hiljaista, kylmänkosteaa ilma oli

tunkeutunut sinnekin, vaikka asuntoja olisi pitänyt jo lämmittää. Anni räpsäytti nopeasti valot palamaan eteisessä, keittiössä ja olohuoneessa. Jo pelkkä valo lämmitti.

Kastuneista jaloista jäi märät jäljet eteisen vaaleanbeigeen mattoon ja edelleen olohuoneen parkettiin, kun hän tassutteli takan luo, avasi luukun ja repi pärekorissa olevista sanomalehdistä sivuja sytykkeiksi. Sade paukkui ikkunoihin, mutta roihahtava tuli teki olostä vähän siedettävämmän. Pian takkatuli muuttaisi sisäilman kuivemmaksi ja lämpimämmäksi. Sitä odottaessa Anni meni makuuhuoneeseen ja riuhtoi märät sukkahousut ja jakkupuvun yltään. Pehmeäksi peseytynyt college-puku tuntui hyvältä iholla. Jalkoihinsa hän veti isotätinsä vuosia aiemmin lahjaksi kutomat villasukat. Lämpö levisi koko olemukseen, ja Anni huokaisi tyytyväisenä.

Samassa hän huomasi, että vasemman jalan etuvarvas pilkisti esiin sukan kärjestä. Anni rypisti kulmiaan. Sukat olivat rikki, hänen rakkaat villasukkansa. Ja isotäti, jonka käsistä sukkapari oli lähtenyt, oli jo vuosia levännyt haudassa.

Mistähän villasukkia saisi ostaa – oikein oikeita villasukkia? Annilla oli hämärä aavistus, että niitä myytiin joulun aikaan myyjäisissä. Mutta jouluun oli kuukausia. No, kyllä hän nyt tietysti sukan parsisi, olihan hän vakuuttanut niin viihaiselle asiakkaallekin. Jossakin varmaan olisi lankaakin jäljellä jonkin onnettoman neulomisyrityksen jäljiltä.

Jääkaappi oli lähes tyhjä. Puoli pakettia aurajuustoa, puoli pullollista ketsuppia ja puoli purkkia maitoa, jonka parasta ennen -päiväys oli tänään. Olisi pitänyt käydä kaupassa. Mutta kun hän oli halunnut uskoa, että Jaakko kerrankin... Päättäväisesti Anni otti kuivakaapin hyllyltä yllätysvieraita varten ostetun Domino-paketin ja repi sen auki. Keksipaketin ja

maitolasin kanssa hän meni olohuoneen sohvalle ja kietoi ympärilleen tummanpunaisen fleece-peiton. Takkatuli loimusi jo.

Sade tuntui yhä vain yltyvän ja kello takanreunuksella näytti viittä. Ehkä Jaakko tulisi kotiin pian, oli lähtenyt neljältä ja käynyt kaupassa ja siksi viipyi... Anni hymähti haaveelleen. Olisihan hänen pitänyt jo tottua näihin yksinäisiin iltoihin. Eihän Jaakosta ollut paljon seuraa ollut sen jälkeen, kun firma oli alkanut menestyä.

Hän oli tavannut Jaakon erään yhteisen ystävän tupaantuliaisissa viisi vuotta aiemmin. Anni oli ollut juhlatuulella, juuri gradunsa jättäneenä, pian valmistuvana, koko maailma auki edessään. Jaakko oli ollut niin hauska, toisenlainen kuin yliopiston muka-tieteelliset pojat. Rakennusinsinööri, käytännöllinen ja reipas.

Jaakko pyysi illan loppuksi Annin puhelinnumeroa ja seuraavana päivänä todella soitti hänelle. Siitä alkoi vakituinen seurustelu. Anni oli saanut maisterinpaperinsa ja teki pätkätöitä siellä ja täällä. Jaakko perusti ystävänsä Nikon kanssa tämän kotipaikkakunnalle rakennusfirman, joka lähti tasaiseen nousuun.

Kaksi vuotta sitten he olivat menneet kihloihin ja Anni oli muuttanut Jaakon luo tämän ostamaan tilavaan rivitalokolmioon. Anni oli ollut silloin työttömänä eikä ollut oikein innostunut Jaakon asuntokaupoista. Mutta mies oli vakuuttanut, että lainan uskalsi hyvin ottaa. Firma kannatti ja rahaa tulisi. Lisäksi molempien vanhemmat asuivat vain muutaman kymmenen kilometrin päässä.

Tulihan sitä rahaa. Rakennusbuumi ryöpsähti kasvuun, ja se vei Jaakon kuin tulva-aalto. Mies ei paljon ehtinyt uudesta

kodista nauttia. Hän painoi pitkää päivää milloin rakennuksella, milloin toimistolla, milloin asiakkaita hankkimassa.

”Yrittäjän arkea”, Anni oli puhelimessa sanonut puolustellen ystävälleen Ninnille, joka oli ihmetelty Jaakon ainaista poissaoloa. Ninni oli hänen lapsuudenystävistään ainoa, johon tuli vielä pidettyä säännöllisesti yhteyttä muutenkin kuin lyhyillä ja harvoilla Facebook-päivityksillä. Lapsina Anni ja Ninni olivat olleet erottamattomat, jopa niin, että vieraat luulivat heitä samantyylisten etunimien ja pukeutumisen perusteella usein sisaruksiksi. Ninnin ristimänimi oli Niina, mutta hän oli jo nelivuotiaana ilmoittanut haluavansa sellaisen kutsumanimen, joka ”sopii Anniin”.

”Oletko varma, ettei Jaakolla ole ketään toista?” Ninni oli täräyttänyt. Hän oli ihana ihminen, mutta ei kuuluisa hienotunteisuudestaan.

Olihan Anni sitäkin miettinyt pitkinä iltoina ja iltaöinä kuunnellessaan, joko lukko rapsahtaisi — viikonloppuina, jolloin Jaakon piti taas lähteä toimistolle. Mutta kyllä hän tiesi, ettei toista naista ollut. Hän oli muutaman kerran käynyt toimistolla, kun oli ollut asiaa, eikä Jaakko ollut vastannut kännykkään. Mies oli istunut siellä mappien, talopiirustusten ja laskelmien keskellä tukka pystyssä ja täysin tietämättömänä kellonajasta, ja kännykkä oli unohtunut äänettömälle asiakastapaamisen jälkeen. Välillä nuo mappipinot täyttivät kotonakin työhuoneen niin, ettei Annilla ollut asiaa tietokoneelle.

Eikä heidän suhteessaan ollut mikään vialla. Lyhyinä yhdessäolon hetkinä kaikki oli yhtä hyvin kuin ennenkin. Eivät he myöskään riidelleet — paitsi silloin, kun Anni sortui motkottamaan miehen ainaisesta poissaolosta.

”Töitä pitää tehdä silloin kun niitä on”, Jaakko tapasi tiuskaista.

Olihan se hyvä, että Jaakko toi perheeseen rahaa. Anni sai olla kiitollinen, että oli pitkän työttömyyden jälkeen päässyt projektipäälliköksi näinkin pitkään hankkeeseen, vuosi työtä takana ja jatkoa riittäisi marraskuun loppuun. Sitten se olisi taas edessä: työvoimatoimistoon ilmoittautuminen, virkailijan tärkeänä naputteleva kuvaus, kuukausittainen ilmoittautuminen nöyryytyksineen, jatkuva hakemusten lähettely ja yhtä jatkuva hylkäävien vastausten saanti. Ellei sitten kävisi tuuri ja suunniteltu jatkohankkeen rahoitushakemus menisi läpi.

Anni sulki silmänsä ja nojasi takaraivoaan hetken sohvan selkänojaan. Ei hän saisi surra vielä. Oli vasta syyskuu, töitä oli jäljellä kaksi kuukautta. Minkälaista olisi olla töissä vuodesta toiseen samassa paikassa, saada täydet lomat ja jäädä joskus rauhassa eläkkeelle? Minkälaista mahtaisi olla, jos voisi luottaa elämänsä eteenpäin? Oliko sellaisia työpaikkoja nykyään olemassa?

Häitä ja lapsenlapsia odotettiin kovasti jo sekä hänen että Jaakon perheessä, Anni tiesi sen hyvin. Sitä hän vain ei tiennyt, mihin mahduttaisi äitiysloman, kun työhistoria ja valitettavan todennäköisesti myös tulevaisuus koostui vuoden–parin pätkistä. Tietysti hän voisi heittäytyä vastuuttomaksi, hakea pätkätöön, hankkiutua saman tien raskaaksi ja jäädä äitiyslomalle kesken hankkeen tai projektin tai sijaisuuden tai-minkä-lie. Tai hän voisi laskelmoida tarkasti, niin että äitiyspäivärahaa alkaisi tulla tilille heti pätkän päättyessä. Siten säästyisi työvoimatoimiston mestaroinniltakin.

”Niin siinä sitten helposti käy kun liikaa suunnittelee, jäävät lapset saamatta”, oli Veera töissä toittanut, kun kerran

kahvipöydässä oli puhuttu ensisynnyttäjien iän kohoamisesta ja lisääntyvästä lapsettomuushoitojen tarpeesta. Veera oli itse elänyt nuoruutensa niinä aikoina, jolloin vakituisia töitä riitti jokaiselle tekeväälle, ja ihmisille jaettiin ansiomerkkejä 30 ja 40 vuoden uskollisesta palveluksesta. Hänen oli mahdotonta käsittää, että maailma oli muuttunut.

”Tottahan se on helpompaa nostaa palkkaa ja kuluttaa se vaan itseensä, ei tarvitse muista välittää... Ja sitten jos suvaitaan lapsia hankkia, niin kaiken maailman hoitovapaat pidetään yhteiskunnan piikkiin, toista se oli ennen, muutaman viikon jälkeen ei muuta kuin töihin taas.” Veeran nuoruudessa naiset olivat menneet nuorina vihille ja tulleet heti äideiksi ja jo kolmikymppisinä maksaneet pois asunovelan viimeisen erän.

Pitäisi antaa sellaisten puheiden mennä toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Minkä Anni voi sille, ettei nykypäivänä vakituista työtä löytänyt kiven altakaan. Silti tämä tosiseikka oli käsittämätön jopa niille, joiden olisi pitänyt ymmärtää. ”Jaa, sinä haet tällaisia lyhyempiä pätkiä”, oli työvoimatoimistossa todettu erään hänen työttömyysjaksonsa aikana, kun hän oli lähettänyt hakemuksia lukemattomiin sijaisuuksiin ja projekteihin, muita kun ei ollut tarjolla. ”Onko näihin sinun moniin lyhyisiin työsuhteisiisi jokin syy?” oli eräässä työhaastattelussa kysytty epäluuloisesti. Ja samaan aikaan kukaan ei halunnut vakituista työntekijää, kaikki halusivat lypsää projekti-ihmisen tai sijaisen kuiviin ja heittää sitten ulos.

Jos hänellä joskus lapsia olisi yhteiskunnasta huolimatta, niin hän ajaisi ne kyllä suoraan peruskoulusta töihin kuin ennen vanhaan. Miksi turhaan opiskella, kun työmahdollisuudet vain huononivat sitä mukaa kuin oppiarvo kasvoi. ”Sinä menisit kyllä koulutuksellasi ja kokemuksellasi hukkaan tässä työpaikassa”, oli

Anni, reilu kolmekymppinen akateeminen pätkätyöläinen, kokee itsensä silloin tällöin epävarmaksi ja yksinäiseksi. Annin miehellä on menestyvä yritys ja parin talous on vakaalla tolalla, mutta Anni näkee elämästään puuttuvan jotain.

Kun menevä sinkkuystävä Ninni kannustaa perustamaan käsityöblogin, Annille avautuu aivan uusi ja ihana käsitöiden maailma. Tuoko neuleblogi Annin elämään toivottua muutosta ja mihin kaikkeen ”sen oman jutun” löytäminen johtaakaan?

Kaisa Ikola (nyk. Viitala) (s. 1974) on suomalainen historiantutkija ja kirjailija. Ikola on kirjoittanut erityisesti lasten- ja nuortenromaneja, joista ensimmäisen hän julkaisi ollessaan 13-vuotias. Ikolan rakastetuimpiin teoksiin kuuluu hulvaton Hullu luokka -sarja.